

Arrest

nr. 250 465 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. HAUQUIER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerdische en bent u Iraans staatsburger. U bent gehuwd met A.R. (...). Op 21 aban 1396 (Iraanse kalender, stemt overeen met 12 november 2017 in de Gregoriaanse kalender) was er een grote aardbeving waarbij uw regio, i.e. de regio rond Sarpol-e-Zahab, zwaar getroffen werd. Heel veel mensen uit de regio schoten te hulp. Vlak na de aardbeving ging uw man helpen in de zwaarst getroffen gebieden. Van 25 day 1397 (15 januari 2019) tot half bahman 1397 (begin februari 2019) was u bij uw broer T. (...) in Finland op bezoek. Hierna keerde u terug naar Iran. Op 26 tir 1398 (17 juli 2019) werd jullie door twee vrienden van uw man, K. (...) en J. (...), gevraagd jullie huis ter beschikking te stellen voor het verdelen van hulpmiddelen en pakketten. In de pakketten moesten jullie pamfletten van de KDPI steken. Hoewel u angstig was, besloten jullie op deze vraag in te gaan. Op 29 tir 1398 (20 juli 2019) werd uw moeder gehospitaliseerd wegens

hartproblemen. U bleef bij uw moeder slapen in het ziekenhuis en vernam de dag nadien via uw broer en uw vader, die naar het ziekenhuis waren gekomen, dat de autoriteiten op 30 tir 1398 (21 juli 2019) bij u thuis waren binnengevallen. U vernam dat uw man en zijn vrienden waren kunnen ontsnappen maar de pamfletten, de wagens en de hulpgoederen werden in beslag genomen. Onmiddellijk na de inval bij u thuis viel de politie bij uw vader binnen. Ook zijn huis werd doorzocht. Omdat u in gevaar was, drong uw broer erop aan dat u zo snel mogelijk het ziekenhuis zou verlaten. Hij bracht u naar uw tante in Kermanshah. Onmiddellijk na uw vertrek uit het ziekenhuis kwamen agenten u er tevergeefs zoeken. De volgende dag, op 31 tir 1398 (22 juli 2019), kwam uw broer terug naar uw tante en deelde hij u mee dat de situatie erger was dan in eerste instantie gedacht. U wilde aanvankelijk het land niet ontvluchten omdat u geen nieuws had van uw man maar uw tante en uw broer konden u uiteindelijk toch overtuigen. Dezelfde dag nog bracht uw broer u naar een vriend in Salmas. De volgende dag, op 1 mordad 1398 (23 juli 2019), vielen de autoriteiten binnen bij uw schoonmoeder en werd ook daar het huis doorzocht. Op 2 mordad 1398 (24 juli 2019) vertrok u illegaal naar Turkije. Omdat u nog steeds geen nieuws van uw man had, smeekte u in Turkije de smokkelaar of u een GSM kon gebruiken en telefoneerde u naar uw vriendin H.R.(...), via wie u uw broer E. (...) in Iran kon contacteren. U sprak een laatste keer rechtstreeks met E. (...). Hij vertelde u dat hij uw man nog niet gevonden had. Sindsdien loopt al uw contact met het thuisfront via uw broer T. (...) die in Finland verblijft. U vreest immers dat het gevaarlijk is om uw familie in Iran rechtstreeks te contacteren. Na een verblijf van twee weken in Turkije vertrok u met de vrachtwagen naar België. Op 18 augustus 2019 kwam u aan in België en op 21 augustus 2019 verzocht u om internationale bescherming. In de eerste twee maanden na het incident bezochten de autoriteiten nog twee keer uw vader aan wie ze naar u en uw verblijfplaats vroegen. Zo'n drie maanden voor uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal vernam u via T. (...) dat uw man onmiddellijk na de feiten onderdook bij een vriend in Karaj, dat hij twee maanden na het incident dat aanleiding gaf tot uw vertrek, werd opgepakt toen hij naar het huis van zijn net overleden broer ging, dat hij na een gevangenschap van drie maanden en een aantal dagen werd vrijgelaten en dat hij sindsdien bij zijn ouders woont. Het gaat niet zo goed met hem en hij heeft psychische problemen. Ook vernam u dat hij alles is blijven ontkennen en dat hij de schuld volledig in uw schoenen heeft geschoven. In België nam u op 18 januari 2020 deel aan een feest in Lubbeek ter gelegenheid van de 74ste verjaardag van de republiek van Koerdistan. U vreest bij terugkeer naar Iran ten gevolge van uw KDPI-engagement geëxecuteerd te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboortebuikje), een attest van de KDPI d.d. 25 april 2020 waarin vermeld wordt dat u sympathisant bent van de partij en gedwongen werd om uw land te verlaten, vier foto's genomen op het KDPIfeest in Lubbeek en een kopie van een ziekenhuisattest dat aantoont dat uw moeder er van 29 tot 30 tir 1398 (20 en 21 juli 2019) gehospitaliseerd werd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst is het niet meteen aannemelijk dat u daadwerkelijk voor de KDPI activiteiten zou hebben uitgevoerd. Het is immers erg merkwaardig dat u pas anderhalf jaar na de aardbeving begon met uw hulpactie voor de KDPI. Immers, de aardbeving gebeurde op 21/08/1396 terwijl u pas op 26/04/1398 in actie schoot. U rechtvaardigde uw laattijdige hulp door bij uw eerste onderhoud te stellen dat de twee mannen die de hulp van u en uw man inriepen jullie huis nodig hadden voor de verdeling van de pakketten met pamfletten omdat jullie huis groot was en omdat ze daarvoor geen pamfletten voor de KDPI in de uitgedeelde pakketten verspreidden (CGVS I, p. 14). Deze uitleg voor uw laattijdige hulp bij de aardbeving overtuigt echter niet meteen. Bij uw tweede onderhoud wist u immers niet eens hoe de KDPI voordien hulp leverde en of er voorheen in de hulppakketten pamfletten werden verdeeld. U gaf toe hiernaar niet gevraagd te hebben (CGVS II, p. 6).

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er omwille van uw eenmalig KDPI-engagement in Iran een huiszoeking in uw woning werd uitgevoerd. U verklaarde dat uw shenasnameh zich bij uw vader bevond en dat de andere documenten, waaronder uw paspoort, bij u thuis lagen maar dat u geen

toegang meer had tot uw huis (CGVS I, p. 11). Later verklaarde u dat na de inval het huis een tijdje op slot ging en dat het in handen was van de agenten maar dat u dacht dat ze uw huis na de vrijlating van uw man hadden vrijgegeven (CGVS I, p. 19). Verder verklaarde u dat u gevraagd had aan uw broer die in Finland verblijft, en via wie al uw contacten met het thuisfront verlopen, om al uw documenten naar hier te laten komen maar dat ze geen toegang hadden tot de documenten [waaronder uw paspoort] (CGVS I, p. 19). Gevraagd waarom ze geen toegang hadden tot uw documenten, antwoordde u dat uw broer u geantwoord had dat uw documenten misschien waren meegenomen; later stelde u dat de kans groot was dat uw documenten werden meegenomen. Verder verklaarde u nog dat het in het begin niet mogelijk was om aan de documenten te komen omdat het huis gesloten was. Geconfronteerd met uw verklaring dat u dacht dat uw huis was vrijgegeven, antwoordde u dat u niet met zekerheid wist of uw huis al dan niet werd vrijgegeven (CGVS I, p. 19-20). U trachtte uw gebrekkige kennis over de toegankelijkheid van uw woning te rechtvaardigen door te stellen dat u hiernaar geïnformeerd had maar dat uw broer het u niet vertelde (CGVS I, p. 19). Ook uw advocaat opperde aan het einde van uw eerste onderhoud dat mannelijke familieleden keuzes voor u maakten en bepaalden welke info voor u bestemd was (CGVS I, p. 24). Dat uw mannelijke familieleden u geen of weinig informatie wensten te geven, heeft u echter niet aangetoond. In tegenstelling tot uw verklaringen afgelegd bij uw eerste onderhoud, waarin u inderdaad voortdurend insinueerde dat u afhankelijk was van de beperkte informatie die uw broer u verschaftte en beweerde dat uw broer maar een klein deel vertelde om u te sparen (CGVS I, p. 16), legde u tijdens uw tweede onderhoud veel gedetailleerdere verklaringen af en verklaarde u zelfs dat wanneer er iets gebeurde uw broer, en u doelde op uw broer in Finland, het u wel zou laten weten (CGVS II, p. 11). Verder dient te worden vastgesteld dat uw broer u vreemd genoeg wel informatie kon verschaffen over de acties die de autoriteiten ondernamen om jullie op te sporen. Zo gaf hij u twee maanden na uw aankomst een behoorlijk gedetailleerde uitleg over de manier waarop de autoriteiten uw schoonmoeder hadden behandeld (CGVS II, p. 11). U vertelde dat ze voor zover u weet niet fysiek werd mishandeld, maar dat ze wel geprotesteerd had en dat uw schoonmoeder de agenten verweet geen respect te hebben voor de waarden van de islamitische republiek (CGVS II, p. 11). Uw broer wist u ook te vertellen, en ook dit verklaarde u reeds te weten voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal, dat uw man voor drie maanden en enkele dagen werd vastgehouden in de Koleh Joub gevangenis en dat na zijn vrijlating de autoriteiten nog een- of tweemaal langs zijn geweest om naar u te informeren (CGVS II, p. 16). Toen u gevraagd werd om een attest te bezorgen van de ziekenhuisopname van uw moeder kon u dit probleemloos bezorgen. Gevraagd hoe u aan dit attest kwam, antwoordde u dat uw vader en uw broer dat gestuurd hadden naar uw andere broer en dat hij u het attest in kwestie via WhatsApp bezorgde (CGVS II, p. 12). Ook verklaarde u dat uw vader naar het ziekenhuis is gegaan en dat hij het attest daar gevraagd heeft (CGVS II, p. 12). Dat enerzijds uw broer in Finland u al die dingen wel kon vertellen en dat u bovendien via uw broer in Finland uw familie kon mobiliseren om een attest te verkrijgen van een ziekenhuisopname maar dat u anderzijds niet met zekerheid wist of uw huis al dan niet verzegeld is en of uw paspoort al dan niet in beslag genomen werd, is onbegrijpelijk. Hier kan nog opgemerkt worden dat het voor uw vader veel eenvoudiger is om een kijkje te gaan nemen naar uw woning dan om naar het ziekenhuis te gaan. U en uw vader waren immers burens (CGVS I, p. 18). Dat u meer dan een jaar na de feiten niet met zekerheid kon zeggen of uw huis al dan niet vrijgegeven is en of uw paspoort al dan niet in beslag genomen is, is ongeloofwaardig en maakt dat er aan de beweerde huiszoeking in uw woning geen geloof meer kan gehecht worden. Aangezien u verklaarde dat uw paspoort zich bij uw vertrek in jullie huis bevond en aangezien er aan de huiszoeking geen geloof kan worden gehecht, hebt u evenmin aangetoond dat het voor u onmogelijk zou zijn uw paspoort neer te leggen. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt, mogelijks omdat de hierin opgenomen informatie slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met de inhoud van uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Door het niet neerleggen van uw paspoort hebt u onder meer niet aannemelijk gemaakt dat u na uw verblijf in Finland daadwerkelijk naar Iran teruggekeerd bent waardoor u ook uw problemen met de Iraanse autoriteiten na uw beweerde terugkeer naar Iran niet aannemelijk hebt gemaakt. Dat u uw terugkeer niet heeft aangetoond blijkt ook uit het feit dat, hoewel u gevraagd werd om door middel van foto's, medische rapporten, overschrijvingen, tickets, etc., aan te tonen dat u na uw bezoek aan Finland terugkeerde naar Iran (CGVS II, p. 19), u hier geen enkel bewijs van leverde.

Verder legde u geen bewijs neer ter staving van uw verklaring dat, nadat uw man een tweetal maanden was ondergedoken, werd opgepakt toen hij naar het huis van zijn net overleden broer ging. Nochtans werd u gevraagd een overlijdensattest van zijn broer te bezorgen, wat u vooralsnog niet gedaan hebt hoewel het geen probleem zou mogen zijn om een dergelijk attest te bezorgen aangezien uw schoonmoeder in contact staat met uw broers en zussen (CGVS II, p. 13).

Dat er aan uw problemen ten gevolge van uw KDPI-engagement geen geloof kan gehecht worden, blijkt tot slot uit het feit dat u tot twee maanden voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal volledig in het duister tastte over het lot van uw man en dat u tot dan geen moeite hebt gedaan om meer

te weten te komen. U gaf toe dat u, voordat u de informatie over zijn gevangenschap en vrijlating had gekregen, noch op het internet, noch via de sociale media geprobeerd hebt om informatie over uw man te verkrijgen (CGVS I, p. 17). Nochtans informeert de KDPI via haar nieuwskanalen geregeld over het trieste lot dat menig KDPI'er beschoren is. Verder hebt u ook uw contacten bij de KDPI niet aangesproken om meer te weten te komen over het lot van uw man: u gaf toe er niet aan gedacht te hebben (CGVS I, p. 17). Dat u daar niet aan dacht, terwijl u wel aanwezig was op een KDPI-feest en terwijl u wel kon solliciteren naar een KDPI-atteest, komt zeer eigenaardig over. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die rechtstreeks verband houden met de kern van zijn of haar vrees. Uw houding, met name dat u tot twee maanden voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal geen enkel overtuigend initiatief heeft genomen om informatie over het lot van uw echtgenoot te verzamelen, ondergraaft dan ook danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen van uw echtgenoot. U vergoelijkte uw houding weliswaar door te verwijzen naar uw overtuiging dat hij net zoals u ergens gevlucht was en dat u uw broer geloofde wanneer hij u zei dat alles in orde was met uw man (CGVS I, p. 17). Deze rechtvaardiging kan echter niet weerhouden worden. U legde immers lacunaire en zelfs tegenstrijdige verklaringen af over hetgeen u via uw broer in Finland over het wedervaren van uw man vernomen zou hebben, waardoor u uw bewering dat uw broer T. (...) u in eerste instantie gezegd zou hebben dat uw man, in tegenstelling tot de werkelijkheid, ok was niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo is het zeer vreemd dat u tijdens uw eerste onderhoud stelde dat uw broer u zei dat uw man psychisch en mentaal niet in orde was (CGVS I, p. 16), maar dat u toen niet kon vertellen of uw man op een of andere manier psychologisch begeleid werd (CGVS I, p. 16) en of de politie na zijn vrijlating nog bij hem op bezoek was geweest (CGVS I, p. 16). Dat uw broer u niet meer informatie kon geven over hoe uw man het stelt en of hij nog problemen gekend heeft terwijl hij u bijvoorbeeld wel kon vertellen dat hij veel gemarteld is geweest (CGVS I, p. 15), dat hij alle schuld in uw schoenen geschoven heeft (CGVS I, p. 16) en dat hij u kon vertellen in welke gevangenis uw man heeft gezeten, is erg merkwaardig (CGVS II, p. 16). Bovendien verklaarde u tijdens uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw broer u wel vertelde dat uw man na zijn vrijlating nog een keer ondervraagd werd: de autoriteiten waren na zijn vrijlating nog een- of tweemaal bij hem langs geweest om te vragen of hij iets gehoord had van u (CGVS II, p. 16). Ook verklaarde u hiervan op de hoogte geweest te zijn voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS II, p. 16). Niet alleen is het merkwaardig dat u niet precies kon zeggen of de autoriteiten een- of tweemaal waren langs geweest, het is ook in strijd met uw eerdere verklaring afgelegd tijdens uw eerste onderhoud dat u niet wist of de politie nog bij hem was langs geweest (CGVS I, p. 16). Dat u bijzonder lacunaire en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen van uw echtgenoot in Iran, die u allemaal via uw broer in Finland vernomen zou hebben en die rechtstreeks in verband staan met uw eigen problemen, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de manier waarop (i.e. via uw broer in Finland) u informatie over uw man te weten zou gekomen zijn en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van zijn en uw problemen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen enkel geloof aan uw asielrelaas kan worden gehecht.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtmotieven maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat uw eenmalige deelname aan een KDPI-feest in Lubbeek op 18 januari 2020 betreft kan opgemerkt worden dat hoewel u reeds op 18 augustus 2019 in België aankwam, het uw eerste en enige KDPI-activiteit betreft (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 18). Gevraagd naar wat u deed op het feest, antwoordde u

dat u kennis hebt gemaakt met de verantwoordelijke, dat jullie samen op de foto hebben gestaan, dat het nationale lied er werd gezongen, dat er muziek en een paar toespraken waren en dat jullie samen hebben gegeten en gedanst (CGVS I, p. 8; p. 18). Gevraagd of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw eenmalige deelname aan een politieke activiteit in België, erkende u dit niet met zekerheid te weten en geen aanwijzingen te hebben dat de autoriteiten van uw deelname aan één activiteit in België op de hoogte zijn. U voegde hieraan onmiddellijk toe dat er werd gefilmd, dat er filmpjes op websites te zien zijn, dat het mogelijk is dat de autoriteiten kennis hebben genomen van de lijst met KDPI-sympathisanten waarop u nu ook figureert en dat uw KDPI-sympathieën door de huiszoeking in uw woning waarbij de KDPI-pamfletten ontdekt werden en doordat uw echtgenoot alle verantwoordelijkheid in verband met het verdelen van pamfletten in Iran op u heeft afgeschoven sowieso reeds in Iran aan het licht waren gekomen. Zoals reeds aangegeven, kan evenwel niet het minste geloof aan de ontdekking van uw beweerde KDPI-sympathieën in Iran gehecht worden. U wist bovendien niet eens of de filmpjes die door aanwezigen met hun telefoontoestel werden gemaakt effectief werden uitgezonden en of er een KDPI-sympathisantenlijst openbaar gemaakt werd. Evenmin legde u bewijsmateriaal in dit verband neer (CGVS II, p. 18-20), waardoor u niet heeft aangetoond dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk van uw eenmalige deelname op de hoogte zouden (kunnen) zijn. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte politieke activiteiten kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van het attest waaruit blijkt dat uw moeder gehospitaliseerd werd toont hoogstens aan dat uw moeder van 29 tot 30 tir gehospitaliseerd werd maar zegt verder niets over de waarachtigheid van uw asielrelaas. Bovendien kan hier nog opgemerkt worden dat u gevraagd werd om het originele document na te sturen wat u niet gedaan hebt (CGVS II, p. 13). Overigens komt het enigszins bevreemdend over dat de manier waarop de cijfers werden genoteerd niet consequent is: een deel van de op dit document vermelde cijfers is Perzisch en een ander deel Arabisch. Inzake het door u neergelegd attest van de KDPI in België dient erop gewezen te worden dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en dat dergelijke documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. Aan uw identiteit en nationaliteit zoals die blijken uit uw shenasnameh wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

“- art. 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;

- art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna:EVRM);

- art. 48 van de wet van 15 december 1980;

- de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);

- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;

- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

2.1.2. Verzoekster stelt in hoofddorde dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de motieven inzake haar engagement en betrokkenheid bij KDPI-activiteiten, voert verzoekster aan:

“Dat verzoekende partij nochtans meermaals verklaard heeft dat haar echtgenoot reeds voordien een bijdrage leverde aan verschillende hulpacties, onder meer door het verdelen van hulppakketjes. Zie (gehoorverslag CGVS I, p. 14):

(...)

Of nog (gehoorverslag II, p. 3):

(...)

Zie eveneens (gehoorverslag II, p. 4):

(...)

Of nog (gehoorverslag II, p. 4):

(...)

En tenslotte (gehoorverslag II, p. 7):

(...)

Dat wat betreft de opmerking van verwerende partij waar zij stelt dat verzoekende partij bij het tweede onderhoud niet wist “hoe de KDPI voordien hulp leverde en of er voorheen in de hulppakketten pamfletten werden verdeeld” (stuk 1, p. 2) verzoekende partij naar haar verklaringen ter zake verwijst (gehoorverslag II, p. 6). Verzoekende partij heeft oprecht geantwoord op de vele vragen die gesteld werden en duidelijk gemaakt dat zij niet wist of er voordien elders al dan niet pamfletten werden toegevoegd aan pakketten. Zij kan hier namelijk onmogelijk kennis van hebben. Wat zij wel weet is dat de pakketten die haar man hielp verdelen, vooraleer ze hun huis ter beschikking stelden, geen dergelijke pamfletten bevatten, vandaar dat zij tijdens het eerste onderhoud verklaarde dat ze tot voordien die pakketjes zonder pamfletten verdeelden. Het feit dat zij niet gevraagd zou hebben of er al dan niet voordien pamfletten aan hulppakketten werden toegevoegd kan haar niet verweten worden, gezien dit op dat moment geen voor de hand liggende vraag was en het dan ook niet in verzoekende partij opkwam om deze vraag te stellen.

Dat verzoekende partij bovendien een attest van de KDPI neerlegde waarin vermeld wordt dat zij sympathisant is van de partij en gedwongen werd om Iran te verlaten (stuk 2) ; Dat dit attest rechtstreeks aan de raadsheer van verzoekende partij door de KDPI werd verzonden (stuk 3, alsook de opmerkingen van de raadsheer op het einde van het eerste gehoor) ;

Dat verzoekende partij eveneens foto's heeft neergelegd waarop zij te zien is op een KDPIfeest te Lubbeek (stuk 4) ;

Dat verzoekende partij op gedetailleerde wijze verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de KDPI. Zo wist zij onder meer dat:

- Op 18.01.2020 er een feest was ter gelegenheid van de 74ste verjaardag van de oprichting van de republiek van Koerdistan en dat dit Komari wordt genoemd (gehoorverslag I, p. 8);*
 - Hoe men lid kan worden van de KDPI (gehoorverslag I, p. 9);*
 - Wat het doel is van de KDPI (gehoorverslag I, p. 9);*
 - Wanneer en door wie de KDPI werd opgericht (gehoorverslag I, p. 9);*
 - Wie de huidige leider is van de KDPI (gehoorverslag I, p. 9);*
 - Hoe vaak er congressen worden gehouden en wat er op die congressen wordt besproken, alsook wanneer het laatste congres was voor de datum van het persoonlijk onderhoud (gehoorverslag I, p. 9);*
 - Wat het doel is van de KDPI (gehoorverslag I, p. 9);*
 - De namen van de verschillende mediakanalen waarover de KDPI beschikt (gehoorverslag I, p. 10);*
 - Waar en wanneer dokter Ghassemlou om het leven werd gebracht (gehoorverslag II, P- 7);*
- Dat er bijgevolg geen twijfel kan bestaan omtrent het feit dat verzoekende partij een sympathisant is van de partij.*

Overwegende dat de Danish Refugee Council en Danish Immigration Service in 2013 een fact-finding mission ondernamen, waaruit bleek dat er 3 categorieën bestaan van personen die verbonden zijn aan de KDPI, met name leden, sympathisanten en vrienden. Voorts blijkt uit de informatie dat de derde categorie, met name personen die onder de noemer van 'vrienden' vallen, ondergeschikt is aan de eerste twee categorieën, doch dat deze personen eveneens deelnemen aan verschillende activiteiten ; Dat het feit dat de KDPI zelf attesteert dat verzoekende partij onder de categorie 'sympathisant' valt (stuk 2) reeds een eerste indicatie uitmaakt dat verzoekende partij wel degelijk activiteiten heeft uitgevoerd voor de KDPI, in tegenstelling tot wat verwerende partij tracht te beweren ; Dat bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat men aan een schriftelijke bevestiging afkomstig van de KDPI een enorm hoge bewijswaarde dient toe te kennen, gezien het feit dat er door de KDPI allesbehalve lichtzinnig wordt omgesprongen met dergelijke bevestigingen ;

Zie in deze zin:

(...)

*Dat er reeds hierdoor alleen al een risico op vervolging in hoofde van verzoekende partij bestaat, gezien het feit dat de KDPI sinds jaren het onderwerp is van aanvallen door het Iraanse regime.
Dat een rapport van de Danish Immigration Service van februari 2018 stelt dat:
(...)"*

Verzoekster gaat vervolgens in op de situatie met betrekking tot de huiszoekingen in haar woning. In dit kader voert zij aan:

"Dat verzoekende partij in alle eerlijkheid geantwoord heeft op de vragen ;

Dat verzoekende partij inderdaad gesteld heeft dat zij geen toegang meer had tot haar huis, gezien zij zich in België bevindt (gehoorverslag I, p. 11) ;

Dat verzoekende partij eveneens verklaard heeft dat zij niet met zekerheid kan stellen dat haar huis werd vrijgegeven of niet, zij is namelijk volledig afhankelijk van de informatie die zij via haar broer in Finland verkrijgt (zie o.a. gehoorverslag I, pp. 19-20) ;

Dat deze afhankelijkheid van de informatie die zij van haar broer verkrijgt talloze keren door verzoekende partij werd aangehaald gedurende haar persoonlijke onderhouden, alsook door haar raadsheer op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud ;

Zie in deze zin (gehoorverslag I, p. 21):

(...)

Overwegende dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij probleemloos een attest van ziekenhuisopname kon bezorgen ;

Dat verzoekende partij nochtans duidelijk verklaard heeft dat het contact met haar familie in Iran niet soepel verloopt, vermits dit allemaal gebeurd via haar broer die zich in Finland bevindt en dat zij zelf geen persoonlijk contact heeft gehad met haar familieleden die zich in Iran bevinden (zie o.a. gehoorverslag II, pp. 8-14); Dat dit vooral te maken heeft met het feit dat verzoekende partij haar familie niet in gevaar wilt brengen en vreest dat haar familie in de gaten gehouden wordt door de Iraanse autoriteiten (zie gehoorverslag I, p. 11 en gehoorverslag II, p. 15);

Dat deze vrees voor de Iraanse autoriteiten die haar familie in de gaten zou houden niet uit de lucht gegrepen is, doch gebaseerd is op het feit dat de echtgenoot van verzoekende partij gearresteerd werd toen hij zijn schuilplaats verliet om zijn familie te zien na de dood van zijn broer (zie gehoorverslag II, pp. 13-14) ;

Dat verzoekende partij, op aandringen van verwerende partij, de moeite heeft genomen om haar uiterste best te doen dit attest te bekomen en dat dit alles behalve gemakkelijk was, vermits haar vader zich hiervoor naar het ziekenhuis moest begeven en zij verklaard heeft dat haar vader slecht te been is (zie gehoorverslag II, p. 13) ;

Dat er tevens een verschil bestaat tussen zich naar het ziekenhuis te begeven om een attest van opname te bekomen, wat relatief zonder risico is, en zich begeven naar een huis van een persoon die gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten ;

Dat verwerende partij bijgevolg niet gevolgd kan worden waar zij stelt: [d]af enerzijds uw broer in Finland u al die dingen wel kon vertellen en dat u bovendien via uw broer in Finland uw familie kon mobiliseren om een attest te verkrijgen van een ziekenhuisopname maar dat u anderzijds niet met zekerheid wist of uw huis al dan niet verzegeld is en of uw paspoort al dan niet in beslag genomen werd, is onbegrijpelijk. Hier kan nog worden opgemerkt worden dat het voor uw vader veel eenvoudiger is om een kijkje te gaan nemen naar uw woning dan om naar het ziekenhuis te gaan." (stuk 1, p. 2) ;

Dat verwerende partij wel zéér voorbarige conclusies trekt door te stellen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de huiszoeking, ondanks de geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen van verzoekende partij, enkel en alleen omwille van het feit dat verzoekende partij niet met zekerheid kan zeggen of haar huis werd vrijgegeven en of haar paspoort in beslag werd genomen ;

Dat deze onwetendheid niet afdoende is om het hele asielrelaas van verzoekende partij en de huiszoeking die heeft plaatsgevonden in twijfel te trekken ;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg niet op afdoende wijze gemotiveerd werd."

Betreffende de problemen van haar echtgenoot, geeft verzoekster aan:

"Dat verzoekende partij ter zake naar haar verklaringen verwijst alsook naar de uiteenzetting hierboven (zie supra) met betrekking tot de afhankelijkheid van verzoekende partij van de informatie die haar via haar broer in Finland wordt gegeven."

Verzoekster geeft verder een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stelt dat het voordeel van de twijfel in haar geval moet worden toegepast. In dit kader geeft zij aan:

"Vooreerst heeft verzoekende partij een oprechte inspanning geleverd om haar verzoek te staven. Zo heeft zij getracht, ondanks het moeilijke contact met Iran, documenten neer te leggen ter ondersteuning

van haar verzoek. Dit getuigt van een oprechte inspanning om haar verzoek te staven en te voldoen aan de op haar rustende medewerkingsplicht, met name het aanbrengen van alle feiten en relevante elementen opdat de Belgische asielinstanties na onderzoek een gemotiveerde beslissing kunnen nemen.

Op grond van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekende partij eveneens alle relevante elementen waarover zij beschikt heeft voorgelegd. Verzoekende partij heeft een afdoende verklaring gegeven voor het ontbreken van bepaalde bewijskrachtige elementen.

Verzoekende partij heeft eveneens verklaringen afgelegd die samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag. Verzoekende partij heeft tevens haar verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend. Het tegendeel wordt evenmin opgeworpen door verwerende partij in de bestreden beslissing. Tot slot is eveneens vast komen te staan (zie supra) dat verzoekende partij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd: in het licht van haar specifieke profiel en de talrijke aannemelijke en samenhangende verklaringen die zij gedurende haar persoonlijke onderhouden heeft afgelegd, stond reeds vast dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Bovendien werd er middels dit verzoekschrift tevens een afdoende verklaring gegeven voor de punten waarover twijfel is gerezen in de bestreden beslissing.

Op grond van de bovenstaande cumulatieve voorwaarden die door verzoekende partij vervuld zijn, dient haar dan ook het voordeel van de twijfel te worden gegund.”

2.1.3. Verzoekster stelt in ondergeschikte orde dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van het EVRM en rechtspraak dienaangaande.

Vervolgens verwijst zij naar haar vluchtrelaas en stelt zij dat er op grond hiervan en de hoger aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.4. Verzoekster stelt in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd met het oog op aanvullende onderzoeksmaatregelen.

In dit kader stelt zij onder meer:

“Dat de CGVS het relaas van verzoekende partij inderdaad duidelijk eenzijdig geanalyseerd heeft. Er werd onvoldoende aandacht besteedt aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven, zoals het risico op vervolging voor personen die zich in de situatie van verzoekende partij bevinden, met name KDPI sympathisanten.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog benevens de in de bestreden beslissing aangehaalde en geciteerde informatie de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“2. Attest KDPI

3. Mail KDPI verstuurd naar raadsheer

4. Foto's deelname KDPI activiteit Lubbeek”.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen:

3.1. Verzoekster legt op 19 februari 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Het betreft een attest van de KMMK-G waarin duiding wordt gegeven over de penibele situatie van Koerden die in Iran voor hun rechten opkomen, over het activisme en het profiel van verzoekster en over het risico dat zij daardoor loopt en een rapport van diezelfde organisatie waarin dieper wordt ingegaan op de mensenrechtenschendingen in Iraans-Koerdistan, de onderdrukking van de Koerdische gemeenschap in het land en de problemen en situatie voor personen die opkomen voor hun rechten en (vermeend) activisme voeren.

Verzoekster concludeert op basis van deze stukken dat de vluchtelingenstatus moet worden verleend. Tevens stelt zij dat deze stukken, samen met de inhoud van het verzoekschrift, aantonen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoekster werkt evenmin uit op welke wijze zij *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid” in casu* en door de bestreden beslissing geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

4.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.6. Verzoekster stelt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omwille van haar engagement en betrokkenheid bij KDPI-activiteiten.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat de door verzoekster geschetste gang van zaken niet aannemelijk is. Gelet op de bijzonder ernstige gevolgen die KDPI-activiteiten in haar land van herkomst kunnen hebben, zoals deze blijken uit de informatie die verzoekster *nota bene* zelf citeert in het verzoekschrift en in haar aanvullende nota, is het immers in het geheel niet aannemelijk dat verzoekster en haar echtgenoot, aan wie gevraagd werd om hun woning ter beschikking te stellen voor het verdelen van hulpgoederen in de nasleep van een aardbeving, dit ondanks dat zij angstig waren, in de pakketten met hulpgoederen op grote schaal KDPI-pamfletten zouden hebben gestoken en verdeeld. Dat zij dermate ondoordacht, ongericht en zonder hierover de nodige controle te hebben verboden pamfletten zouden hebben verdeeld onder de bevolking, hetgeen gezien deze pamfletten eenvoudigweg terug te leiden vielen tot hun woning het aperte risico met zich bracht dat één of meerdere van deze pamfletten bij de verkeerde personen terecht zouden komen en tot vervolging zouden leiden, is niet geloofwaardig.

Omtrent verzoeksters voorgehouden activiteiten in Iran, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Vooreerst is het niet meteen aannemelijk dat u daadwerkelijk voor de KDPI activiteiten zou hebben uitgevoerd. Het is immers erg merkwaardig dat u pas anderhalf jaar na de aardbeving begon met uw hulpactie voor de KDPI. Immers, de aardbeving gebeurde op 21/08/1396 terwijl u pas op 26/04/1398 in actie schoot. U rechtvaardigde uw laattijdige hulp door bij uw eerste onderhoud te stellen dat de twee mannen die de hulp van u en uw man inriepen jullie huis nodig hadden voor de verdeling van de pakketten met pamfletten omdat jullie huis groot was en omdat ze daarvoor geen pamfletten voor de KDPI in de uitgedeelde pakketten verspreidden (CGVS I, p. 14). Deze uitleg voor uw laattijdige hulp bij de aardbeving overtuigt echter niet meteen. Bij uw tweede onderhoud wist u immers niet eens hoe de KDPI voordien hulp leverde en of er voorheen in de hulppakketten pamfletten werden verdeeld. U gaf toe hiernaar niet gevraagd te hebben (CGVS II, p. 6).”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij erop wijst dat haar echtgenoot reeds eerder hielp bij de verdeling van hulpgoederen, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee geenszins een verklaring biedt voor het gegeven dat zij zelf niet eerder insprong bij het verdelen van hulpgoederen. Evenmin verklaart zij hiermee waarom niet eerder werd gevraagd om hun woning ter beschikking te stellen. In tegendeel kon net omdat haar echtgenoot reeds betrokken zou zijn geweest bij de verdeling van de hulpgoederen, worden verwacht dat zowel zijzelf als hun woning daarbij eerder zouden zijn ingeschakeld.

Daarenboven blijkt uit verzoeksters voorgaande verklaringen genoegzaam dat verzoekster in dit kader niet enkel onaannemelijke doch tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster, zoals overigens duidelijk blijkt uit de passages uit de notities van dit eerste persoonlijk onderhoud die zij zelf citeert in het verzoekschrift, dat er voordien geen pamfletten werden toegevoegd aan de hulppakketten. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaf verzoekster echter aan dat zij niet wist of er voorheen al dan niet reeds pamfletten aan de hulppakketten werden toegevoegd en stelde zij hiernaar niet te hebben gevraagd. Verzoekster voert ter weerlegging van deze vaststelling geen dienstige argumenten aan. Haar voormelde verklaringen waren duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekster *post factum* tracht aan te brengen. In tegenstelling met wat verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt, kon in dit kader en wanneer zij besloot om zelf pamfletten toe te voegen aan de hulppakketten overigens weldegelijk van haar worden verwacht dat zij zich zou hebben geïnformeerd omtrent de vraag of zulks voorheen eveneens reeds geschiedde en welke gevolgen dit met zich bracht. Dat zij zulks niet zou hebben gedaan, is in de door haar geschetste en de Iraanse context aldus niet geloofwaardig.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er omwille van uw eenmalig KDPI-engagement in Iran een huiszoeking in uw woning werd uitgevoerd. U verklaarde dat uw shenasnameh zich bij uw vader bevond en dat de andere documenten, waaronder uw paspoort, bij u thuis lagen maar dat u geen toegang meer had tot uw huis (CGVS I, p. 11). Later verklaarde u dat na de inval het huis een tijdje op slot ging en dat het in handen was van de agenten maar dat u dacht dat ze uw huis na de vrijlating van uw man hadden vrijgegeven (CGVS I, p. 19). Verder verklaarde u dat u gevraagd had aan uw broer die in Finland verblijft, en via wie al uw contacten met het thuisfront verlopen, om al uw documenten naar hier te laten komen maar dat ze geen toegang hadden tot de documenten [waaronder uw paspoort] (CGVS I, p. 19). Gevraagd waarom ze geen toegang hadden tot uw documenten, antwoordde u dat uw broer u geantwoord had dat uw documenten misschien waren meegenomen; later stelde u dat de kans groot was dat uw documenten werden meegenomen. Verder verklaarde u nog dat het in het begin niet mogelijk was om aan de documenten te komen omdat het huis gesloten was. Geconfronteerd met uw verklaring dat u dacht dat uw huis was vrijgegeven, antwoordde u dat u niet met zekerheid wist of uw

huis al dan niet werd vrijgegeven (CGVS I, p. 19-20). U trachtte uw gebrekkige kennis over de toegankelijkheid van uw woning te rechtvaardigen door te stellen dat u hiernaar geïnformeerd had maar dat uw broer het u niet vertelde (CGVS I, p. 19). Ook uw advocaat opperde aan het einde van uw eerste onderhoud dat mannelijke familieleden keuzes voor u maakten en bepaalden welke info voor u bestemd was (CGVS I, p. 24). Dat uw mannelijke familieleden u geen of weinig informatie wensten te geven, heeft u echter niet aangetoond. In tegenstelling tot uw verklaringen afgelegd bij uw eerste onderhoud, waarin u inderdaad voortdurend insinueerde dat u afhankelijk was van de beperkte informatie die uw broer u verschaftte en beweerde dat uw broer maar een klein deel vertelde om u te sparen (CGVS I, p. 16), legde u tijdens uw tweede onderhoud veel gedetailleerdere verklaringen af en verklaarde u zelfs dat wanneer er iets gebeurde uw broer, en u doelde op uw broer in Finland, het u wel zou laten weten (CGVS II, p. 11). Verder dient te worden vastgesteld dat uw broer u vreemd genoeg wel informatie kon verschaffen over de acties die de autoriteiten ondernamen om jullie op te sporen. Zo gaf hij u twee maanden na uw aankomst een behoorlijk gedetailleerde uitleg over de manier waarop de autoriteiten uw schoonmoeder hadden behandeld (CGVS II, p. 11). U vertelde dat ze voor zover u weet niet fysiek werd mishandeld, maar dat ze wel geprotesteerd had en dat uw schoonmoeder de agenten verweet geen respect te hebben voor de waarden van de islamitische republiek (CGVS II, p. 11). Uw broer wist u ook te vertellen, en ook dit verklaarde u reeds te weten voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal, dat uw man voor drie maanden en enkele dagen werd vastgehouden in de Koleh Joub gevangenis en dat na zijn vrijlating de autoriteiten nog een- of tweemaal langs zijn geweest om naar u te informeren (CGVS II, p. 16). Toen u gevraagd werd om een attest te bezorgen van de ziekenhuisopname van uw moeder kon u dit probleemloos bezorgen. Gevraagd hoe u aan dit attest kwam, antwoordde u dat uw vader en uw broer dat gestuurd hadden naar uw andere broer en dat hij u het attest in kwestie via WhatsApp bezorgde (CGVS II, p. 12). Ook verklaarde u dat uw vader naar het ziekenhuis is gegaan en dat hij het attest daar gevraagd heeft (CGVS II, p. 12). Dat enerzijds uw broer in Finland u al die dingen wel kon vertellen en dat u bovendien via uw broer in Finland uw familie kon mobiliseren om een attest te verkrijgen van een ziekenhuisopname maar dat u anderzijds niet met zekerheid wist of uw huis al dan niet verzegeld is en of uw paspoort al dan niet in beslag genomen werd, is onbegrijpelijk. Hier kan nog opgemerkt worden dat het voor uw vader veel eenvoudiger is om een kijkje te gaan nemen naar uw woning dan om naar het ziekenhuis te gaan. U en uw vader waren immers burens (CGVS I, p. 18). Dat u meer dan een jaar na de feiten niet met zekerheid kon zeggen of uw huis al dan niet vrijgegeven is en of uw paspoort al dan niet in beslag genomen is, is ongeloofwaardig en maakt dat er aan de beweerde huiszoeking in uw woning geen geloof meer kan gehecht worden. Aangezien u verklaarde dat uw paspoort zich bij uw vertrek in jullie huis bevond en aangezien er aan de huiszoeking geen geloof kan worden gehecht, hebt u evenmin aangetoond dat het voor u onmogelijk zou zijn uw paspoort neer te leggen. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt, mogelijks omdat de hierin opgenomen informatie slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met de inhoud van uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Door het niet neerleggen van uw paspoort hebt u onder meer niet aannemelijk gemaakt dat u na uw verblijf in Finland daadwerkelijk naar Iran teruggekeerd bent waardoor u ook uw problemen met de Iraanse autoriteiten na uw beweerde terugkeer naar Iran niet aannemelijk hebt gemaakt. Dat u uw terugkeer niet heeft aangetoond blijkt ook uit het feit dat, hoewel u gevraagd werd om door middel van foto's, medische rapporten, overschrijvingen, tickets, etc., aan te tonen dat u na uw bezoek aan Finland terugkeerde naar Iran (CGVS II, p. 19), u hier geen enkel bewijs van leverde."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zij beperkt zich in wezen immers tot een loutere verwijzing naar en herhaling van een aantal van haar eerder afgelegde verklaringen en deze van haar advocaat. Hiermee doet zij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze en haar overige gezegden gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster via haar broer, die haar kennelijk wel op de hoogte kon stellen van andere, specifieke informatie en die haar via haar familie in Iran aan een ziekenhuisattest kon helpen, niet zou hebben kunnen vernemen of haar woning al dan niet werd vrijgegeven en of haar paspoort al dan niet in beslag werd genomen. Dit geldt nog des te meer daar niet kan worden ingezien waarom verzoekster familie informatie die dermate cruciaal is in het kader van haar verzoek om internationale bescherming voor haar zou willen achterhouden. In dit kader treedt de Raad verweerder eveneens bij in de vaststelling dat het, gezien haar vader en zijzelf burens waren en te meer gezien haar vader, zoals zij zelf benadrukt in het verzoekschrift, slecht te been was, bezwaarlijk ernstig kan worden genomen dat haar vader wel naar het ziekenhuis kon gaan om een attest van opname te bekomen doch niet eenvoudigweg een kijkje kon gaan nemen, al dan niet vanop een afstand, bij haar woning. Dat zulks voor haar vader, wiens aanwezigheid in de buurt van haar woning gezien hun nabuurschap normaal is, dermate risicovol zou zijn dat hij er geen kijkje kon gaan nemen, kan niet worden gevolgd.

De vaststellingen omtrent het gebrek aan bewijzen van haar terugkeer, laat verzoekster verder onverlet. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verder legde u geen bewijs neer ter staving van uw verklaring dat, nadat uw man een tweetal maanden was ondergedoken, werd opgepakt toen hij naar het huis van zijn net overleden broer ging. Nochtans werd u gevraagd een overlijdensattest van zijn broer te bezorgen, wat u vooralsnog niet gedaan hebt hoewel het geen probleem zou mogen zijn om een dergelijk attest te bezorgen aangezien uw schoonmoeder in contact staat met uw broers en zussen (CGVS II, p. 13).”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent haar beweerde afhankelijkheid van de informatie die zij via haar broer in Finland krijgt, niet één concreet en dienstig argument aan. Zoals reeds hoger werd opgemerkt, is het niet aannemelijk dat haar familie en haar broer haar via deze weg enerzijds kennelijk wel andere, specifieke informatie en een ziekenhuisattest zouden overmaken doch anderzijds niet bereid zouden zijn om haar het voormelde, voor haar verzoek essentiële en door verweerder uitdrukkelijk verzochte stuk over te maken.

Mede gelet op het voorgaande, voert verzoekster verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende, in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen:

“Dat er aan uw problemen ten gevolge van uw KDPI-engagement geen geloof kan gehecht worden, blijkt tot slot uit het feit dat u tot twee maanden voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal volledig in het duister tastte over het lot van uw man en dat u tot dan geen moeite hebt gedaan om meer te weten te komen. U gaf toe dat u, voordat u de informatie over zijn gevangenschap en vrijlating had gekregen, noch op het internet, noch via de sociale media geprobeerd hebt om informatie over uw man te verkrijgen (CGVS I, p. 17). Nochtans informeert de KDPI via haar nieuwskanalen geregeld over het trieste lot dat menig KDPI'er beschoren is. Verder hebt u ook uw contacten bij de KDPI niet aangesproken om meer te weten te komen over het lot van uw man: u gaf toe er niet aan gedacht te hebben (CGVS I, p. 17). Dat u daar niet aan dacht, terwijl u wel aanwezig was op een KDPI-feest en terwijl u wel kon solliciteren naar een KDPI-attest, komt zeer eigenaardig over. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die rechtstreeks verband houden met de kern van zijn of haar vrees. Uw houding, met name dat u tot twee maanden voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal geen enkel overtuigend initiatief heeft genomen om informatie over het lot van uw echtgenoot te verzamelen, ondergraaft dan ook danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen van uw echtgenoot. U vergoelijkte uw houding weliswaar door te verwijzen naar uw overtuiging dat hij net zoals u ergens gevlucht was en dat u uw broer geloofde wanneer hij u zei dat alles in orde was met uw man (CGVS I, p. 17). Deze rechtvaardiging kan echter niet weerhouden worden. U legde immers lacunaire en zelfs tegenstrijdige verklaringen af over hetgeen u via uw broer in Finland over het wedervaren van uw man vernomen zou hebben, waardoor u uw bewering dat uw broer T. (...) u in eerste instantie gezegd zou hebben dat uw man, in tegenstelling tot de werkelijkheid, ok was niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo is het zeer vreemd dat u tijdens uw eerste onderhoud stelde dat uw broer u zei dat uw man psychisch en mentaal niet in orde was (CGVS I, p. 16), maar dat u toen niet kon vertellen of uw man op een of andere manier psychologisch begeleid werd (CGVS I, p. 16) en of de politie na zijn vrijlating nog bij hem op bezoek was geweest (CGVS I, p. 16). Dat uw broer u niet meer informatie kon geven over hoe uw man het stelt en of hij nog problemen gekend heeft terwijl hij u bijvoorbeeld wel kon vertellen dat hij veel gemarteld is geweest (CGVS I, p. 15), dat hij alle schuld in uw schoenen geschoven heeft (CGVS I, p. 16) en dat hij u kon vertellen in welke gevangenis uw man heeft gezeten, is erg merkwaardig (CGVS II, p. 16). Bovendien verklaarde u tijdens uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw broer u wel vertelde dat uw man na zijn vrijlating nog een keer ondervraagd werd: de autoriteiten waren na zijn vrijlating nog een- of tweemaal bij hem langs geweest om te vragen of hij iets gehoord had van u (CGVS II, p. 16). Ook verklaarde u hiervan op de hoogte geweest te zijn voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS II, p. 16). Niet alleen is het merkwaardig dat u niet precies kon zeggen of de autoriteiten een- of tweemaal waren langs geweest, het is ook in strijd met uw eerdere verklaring afgelegd tijdens uw eerste onderhoud dat u niet wist of de politie nog bij hem was langs geweest (CGVS I, p. 16). Dat u bijzonder lacunaire en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen van uw echtgenoot in Iran, die u allemaal via uw broer in Finland vernomen zou hebben en die rechtstreeks in verband staan met uw eigen problemen, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de manier waarop (i.e. via uw broer in Finland) u informatie over uw man te weten zou gekomen zijn en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van zijn en uw problemen.”

Op verzoeksters beweerde afhankelijkheid van haar familie voor informatie, werd reeds meermaals ingegaan. Deze kan omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen geenszins een afdoende verklaring bieden voor de voormelde vaststellingen. Hoe dan ook kan deze geen verklaring bieden voor het gegeven dat verzoekster, dit zonder dienstige uitleg, ook naliet om via andere weg (zoals het

internet, sociale media en/of haar contacten binnen de KDPI) de nodige informatie te vergaren. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming, zoals terecht wordt aangetipt in de bestreden beslissing, nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoekster biedt met haar uitleg daarenboven niet de minste verklaring voor de voormelde, frappante tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent haar echtgenoot.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde activiteiten en problemen in Iran en aan de hieruit voortgesproten, concrete vrees voor vervolging.

Derhalve wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtmotieven maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat uw eenmalige deelname aan een KDPI-feest in Lubbeek op 18 januari 2020 betreft kan opgemerkt worden dat hoewel u reeds op 18 augustus 2019 in België aankwam, het uw eerste en enige KDPI-activiteit betreft (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 18). Gevraagd naar wat u deed op het feest, antwoordde u dat u kennis hebt gemaakt met de verantwoordelijke, dat jullie samen op de foto hebben gestaan, dat het nationale lied er werd gezongen, dat er muziek en een paar toespraken waren en dat jullie samen hebben gegeten en gedanst (CGVS I, p. 8; p. 18). Gevraagd of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw eenmalige deelname aan een politieke activiteit in België, erkende u dit niet met zekerheid te weten en geen aanwijzingen te hebben dat de autoriteiten van uw deelname aan één activiteit in België op de hoogte zijn. U voegde hieraan onmiddellijk toe dat er werd gefilmd, dat er filmpjes op websites te zien zijn, dat het mogelijk is dat de autoriteiten kennis hebben genomen van de lijst met KDPI-sympathisanten waarop u nu ook figureert en dat uw KDPI-sympathieën door de huiszoeking in uw woning waarbij de KDPI-pamfletten ontdekt werden en doordat uw echtgenoot alle verantwoordelijkheid in verband met het verdelen van pamfletten in Iran op u heeft afgeschoven sowieso reeds in Iran aan het licht waren gekomen. Zoals reeds aangegeven, kan evenwel niet het minste geloof aan de ontdekking van uw beweerde KDPI-sympathieën in Iran gehecht worden. U wist bovendien niet eens of de filmpjes die door aanwezigen met hun telefoontoestel werden gemaakt effectief werden uitgezonden en of er een KDPI-sympathisantenlijst openbaar gemaakt werd. Evenmin legde u bewijsmateriaal in dit verband neer (CGVS II, p. 18-20), waardoor u niet heeft aangetoond dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk van uw eenmalige deelname op de hoogte zouden (kunnen) zijn. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte politieke activiteiten kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd."

Verzoekster laat de voormelde motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd gelden en worden zij door de Raad overgenomen. Verzoekster toont aldus in het geheel niet aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst ook maar iets zou dienen te vrezen ten gevolge van haar eenmalige deelname aan een KDPI-activiteit in België, die gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar eerdere activiteiten en problemen daarenboven kennelijk is ingegeven van uit louter opportunistische redenen en met het oogmerk om deze aan te voeren in haar voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Dat verzoekster, zoals zij aanvoert in het verzoekschrift, wel een aantal andere verklaringen kon afleggen en de nodige kennis zou hebben tentoongespreid omtrent de KDPI, weegt tegen de voormelde vaststellingen voorts geenszins op en kan niet volstaan om aan deze vaststellingen afbreuk te doen. Dergelijke kennis kan namelijk eenvoudigweg zijn ingestudeerd en vergaard met het oogmerk om deze tentoon te spreiden tijdens haar onderhavige verzoek om internationale bescherming. Dat verzoekster een aantal verklaringen kon afleggen over de KDPI, volstaat niet om aannemelijk te maken dat haar beweerde engagement en activiteiten voor deze partij waarachtig zijn. Evenmin biedt dit enige indicatie voor de geloofwaardigheid en realiteit van haar beweerde problemen en vrees voor vervolging.

Verzoekster legt tot slot geen stukken of documenten neer die aan de voormelde vaststellingen afbreuk zouden kunnen doen.

Aan het attest van de KMMK-G dat zij middels een aanvullende nota neerlegt kan vooreerst geen bewijswaarde worden gehecht. Dit attest vertoont namelijk een nadrukkelijk en uitgesproken gesolliciteerd karakter en werd duidelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoekster en met het oogmerk om dit aan te wenden in het kader van haar voorliggende verzoek om internationale bescherming. In dit attest wordt daarenboven slechts op bijzonder algemene wijze gesteld dat verzoekster een Iraanse etnische Koerdische activiste zou zijn die heden in België leeft als asielzoekster, alsmede dat een refoulement naar Iran in haren hoofde mogelijks zou kunnen leiden tot een gevangenschap of executie. Als dusdanig kan de inhoud van dit attest bijgevolg bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan de veelheid aan hoger gedane, concrete vaststellingen. Waarop de inhoud van dit attest zou zijn gesteund en of en op welke wijze er over verzoekster informatie werd bekomen, wordt in het betreffende attest bovendien nergens aangegeven en blijkt hieruit niet. Hoe dan ook kan aan zulke attesten, afkomstig van politieke partijen en organisaties, hoogstens een ondersteunende bewijskracht worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig politiek engagement en relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke attesten echter niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming omtrent deze elementen te herstellen.

Wat betreft het attest van de KDPI dat verzoekster bij het verzoekschrift voegt en zich reeds in de map 'documenten' in het administratief dossier bevond, dient te worden opgemerkt dat ook aan dit attest en omwille van dezelfde redenen geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dit document vertoont immers eveneens een kennelijk gesolliciteerd karakter daar het uitdrukkelijk werd opgesteld ten behoeve van verzoekster en met het oogmerk om dit aan te wenden in het kader en ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming. Bovendien wordt hierin slechts op bijzonder algemene wijze gesteld dat verzoekster zou sympathiseren met de KDPI en Iran moest verlaten door de oppressie waaraan zij werd onderworpen door de Iraanse autoriteiten, zodat de inhoud van het attest hoegenaamd geen ander licht vermag te werpen op de hoger gedane, concrete vaststellingen. Op welke wijze er over verzoekster informatie werd bekomen en waarop de inhoud van dit attest zou zijn gesteund, wordt daarenboven nergens aangegeven. Hoe dan ook kan aan dergelijke attesten van politieke partijen en organisaties hoogstens een ondersteunende bewijskracht worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig politiek engagement en relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke attesten echter niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming omtrent deze elementen te herstellen. De informatie die verzoekster in deze citeert is geenszins van zulke aard dat deze afbreuk kan doen aan het voorgaande. Vooreerst is deze informatie van louter algemene aard, zodat deze geen afbreuk vermag te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen en geenszins toelaat om te besluiten dat aan het heden neergelegde attest bewijswaarde moet worden toegekend. Verder spreekt het voor zich en verhoogt het de bewijswaarde van deze attesten niet dat de vertegenwoordiger van de (afdeling van de) partij in Parijs die zulke attesten uitreikt zelf verklaart dat deze attesten betrouwbaar zouden zijn. In dit kader kan overigens niet worden ingezien en wordt nergens gepreciseerd hoe het hoofdkwartier van de partij dat

zich in de Koerdische autonome Regio in Irak bevindt bij machte zou zijn om informatie te vergaren omtrent specifieke personen en gevallen in Iran en hoe daarbij wordt tewerk gegaan. Eveneens kan in dit kader worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat, hoewel deze vertegenwoordiger in de door verzoekster aangehaalde informatie stellig aangeeft dat dergelijke attesten nooit worden uitgereikt aan de verzoeker zelf en enkel rechtstreeks worden toegezonden aan de betreffende asielautoriteiten, het *in casu* neergelegde attest werd uitgereikt aan verzoeksters advocaat.

De e-mail bij het verzoekschrift, waarin het voormelde attest werd overgemaakt aan verzoeksters advocaat, bevat geen informatie of gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

De foto's bij het verzoekschrift en in het administratief dossier kunnen hoogstens aantonen dat verzoekster eenmalig aanwezig was op een KDPI-activiteit in Lubbeek. Zij bevatten geen gegevens die een ander licht kunnen werpen op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

De overige door verzoekster neergelegde stukken en documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is verzoekster verwijzing naar algemene informatie voor het overige niet dienstig. Uit deze informatie kan geenszins worden afgeleid dat het loutere geven een etnische Koerd te zijn en aanwezig te zijn in Iran zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Waar uit deze informatie volgens verzoekster kan worden afgeleid dat KDPI-activisten aldaar een verhoogd risico zouden lopen om te worden geïdoleerd of vervolgd, dient bovendien te worden herhaald dat verzoekster haar eigen, vermeende KDPI-activisme, problemen en vrees geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan niet worden ingezien hoe deze informatie op haar van toepassing zou (kunnen) zijn. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Zulke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster een KDPI-activiste zou zijn en omwille hiervan zou dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij in haar aanvullende nota en middels een verwijzing naar algemene informatie tracht te laten uitschijnen dat de situatie in haar land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers hoegenaamd niet dat de situatie in verzoeksters land en regio van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij op basis van dit artikel in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT